

bruge. Og det gør den ærede Minister paa en Tid, da han dog lige saa godt som alle andre maa vide, at skal der kunne gennemføres noget, skulle vi kunne blive enige om noget med god Vilje paa begge Sider, saa skulle vi holde os borte fra at rippe op i alle de Spørgsmaal, der ligge os imellem, og som vi ikke kommer ud over, før vi kommer til Forstaelse om Opfattelsen af Forfatningen og navnlig om det Spørgsmaal, hvorvidt en Regering skal have Lov til det ene Aar efter det andet at tage Millioner paa Millioner, som Rigsdagen ikke har bevilget, til Formaal, som den ikke har givet sit Samtykke til, som i alt Fald det ene Ting ikke har samtykket i. Naar det nu staar saaledes, er det saa ikke berettiget at bruge det Billede, som jeg har brugt, at man binder Lovforslaget en Klods om Benet, idet man her bestemmer forlanger af os, at vi skulle dekretere ved denne lille Lov, at disse 1½ Mill. Kr. skulle skaffes til Bejse ved Statslaan og ikke paa nogen anden Maade, noget, man aldrig tidligere har gjort. Naar den ærede Minister siger: Ja, tidligere kunde man gøre det, thi da havde vi Penge nok i Kassebeholdningen, da kunde vi løbe an derpaa; men nu er Kassebeholdningen bleven sørgelig reduceret, og derfor skulle vi se os for — saa har den ærede Minister allerede af den 2den Landtingsmand for 11te Kredts (Th. Nielsen) faaet det Svar, som han kunde give sig selv, nemlig: Sig, hvem er det, der har reduceret Kassebeholdningen. Og kan den ærede Minister forlange det af os, der med Sorg have set Millioner paa Millioner — jeg kan ikke nævne Tallet nøje, men det løber meget højt op — gaa ud af Kassen uden Rigsdagsbevilling? Kan han bruge det som Argument for at faa os til at gaa ind paa ved en saadan Stump Jærnbanelov at sige til ham: Ja, da du siger, at der ingen Penge er i Kassen, saa tag et Statslaan; det er en Vej, vi heldigvis ikke have kendt før, men naar du siger, at der ikke er noget at tage af i Kassen, blive vi vel nødte til at give et Statslaan. Nej, den ærede Minister har vistnok selv den Opfattelse, at det Parti, hvortil jeg har den Ære at henregne mig, og som har sin Styrke i det andet Ting, bestaar af overmaade godmodige Folk; men at de skulde være saa godmodige eller, som jeg vil falde det, saa toskjegode, har den ærede Minister ikke Grund til at tro. Men hvad er det, den højtærede Minister vil have Tinget ind paa her? Jeg beder de ærede Herrer tage det under Overvejelse, inden de endelig afgøre dette Lovforslags Skæbne. Lad os gøre et Tankeeksperiment. Den højtærede Minister forelægger Folketinget et for-

træffeligt Lovforslag, lige saa fortræffeligt som denne Slagelse-Værsløvbane — det behøver jo for Resten ikke at være en Jærnbane, men det kan være en hvilken som helst god, sund, nyttig, paatrængende Foranstaltning — og Folketinget har i og for sig ikke noget at sige imod det; det siger: det er fortræffeligt, det bør vi have, det bør vi kunne enes om; selv om vi ere uenige om saa mange andre Ting mellem Himmel og Jord, saa er her en Ting, hvor vi falde hinanden i Armene og blive enige; men lad os blot føje en Paragraf til om, at du skal tage Pengene paa en saadan Maade, at du derved slaar dig selv paa Munden, godkender den statsrettlige Opfattelse, vi have gjort gældende. Hvad vilde nu den højtærede Minister, det høje Ting kalde en saadan Fremgangsmaade? Man har et saa udmærket betegnende Ord for denne Fremgangsmaade, et Ord, som har været anvendt meget i de senere Aar, det er Visnepolitik. Man vilde sige: Folketinget driver Visnepolitik; det erkendes, at Loven er god i og for sig, men nu kommer det her og ripper op i hele Striden og sætter en Paragraf ind, som naturligtvis gør det umuligt for Ministeren at gaa ind paa det. Nu er det modsatte Tilfældet. Det er Ministeren, der gør, hvad jeg supponerede, at Folketinget kunde gøre. Mon man saa ikke har Lov til at bruge det samme Ord om det, som den højtærede Minister vilde bruge? Derjom denne Jærnbanelov — hvis det virkelig er den højtærede Ministers Mening at fastholde den — skulde dø en blid Død ved Samlingens Slutning, skulle vi saa drive det Spil og kaste hinanden § 7 i Hovedet og sige: Det er din Skyld og ikke min? Hvis det skulde ske, vil jeg allerede nu minde om, hvad jeg alt har fremhævet, at før Ministeren i Fjor kom ind paa denne Ide, have vi aldrig haft Jærnbanelove med Statslaansklausuler undtagen ved de sjældneste Jærnbaner. Det er noget nyt, der kommer frem paa en Tid, hvor Ministeren maa forstaa, at vi, der staa paa denne Side, hvor jeg staar, ikke kunne værgе os for den Mistanke, at naar man vil have Statslaan paa saadan en Stump Jærnbane, uagtet man har en Kassebeholdning, der er mange Gange tilstrækkelig til at dække denne Udgift, saa er det, fordi man vil blive ved med at benytte denne Kassebeholdning paa samme Maade som hidtil, nemlig til uproduktive Foranstaltninger uden Rigsdagsbevilling, og naar det er Tilfældet, saa vil den ærede Minister se, at vi ere inde paa hele den politiske Kamp. Hvis det var det, den højtærede Minister sigtede til med Ordet Prin-